ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 27ης Φεβρουαρίου 2002 *

Στην υπόθεση C-477/01 P(R),

Reisebank AG, με έδρα τη Φρανκφούρτη επί του Μάιν (Γερμανία), εκπροσωπούμενη από τους M. Klusmann και F. Wiemer, Rechtsanwälte,

αναιρεσείουσα,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως που ασκήθηκε κατά της διατάξεως του Προέδρου του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 5ης Δεκεμβρίου 2001, Τ-216/01 R, Reisebank κατά Επιτροπής (Συλλογή 2001, σ. II-3481), και με την οποία η αναιρεσείουσα ζητεί από το Δικαστήριο να αναιρέσει τη διάταξη αυτή καθώς και:

— να αναστείλει την εκτέλεση της διαδικασίας που κίνησε η Επιτροπή στην υπόθεση COMP/E-1/37.919 — τραπεζικές προμήθειες για τη μετατροπή των νομισμάτων της ζώνης ευρώ: Γερμανία (Deutsche Verkehrsbank/Reisebank) μέχρι την έκδοση αποφάσεως επί της ουσίας από το Πρωτοδικείο στην υπόθεση Τ-216/01,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

— ενδεχομένως, να αναπέμψει την υπόθεση στο Πρωτοδικείο και

— να επιφυλαχθεί ως προς τα δικαστικά έξοδα,

όπου ο έτερος διάδικος είναι η

Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον S. Rating, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

καθής πρωτοδίκως,

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα A. Tizzano,

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 10 Δεκεμβρίου 2001, η Reisebank AG άσκησε, σύμφωνα με τα άρθρα 225 ΕΚ και 50, δεύτερο

εδάφιο, του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου, αίτηση αναιρέσεως κατά της διατάξεως του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 5ης Δεκεμβρίου 2001, Τ-216/01 R, Reisebank κατά Επιτροπής (Συλλογή 2001, σ. II-3481, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη), με την οποία απέρριψε την αίτησή της περί λήψεως ασφαλιστικών μέτρων, με την οποία ζητούσε, αφενός, την αναστολή εκτελέσεως της αποφάσεως της Επιτροπής της 14ης Αυγούστου 2001 με την οποία απορρίφθηκε το αίτημα της αναιρεσείουσας να της επιτραπεί η πρόσβαση σε ορισμένα έγγραφα σχετικά με την παύση, στην υπόθεση COMP/E-1/37.919 — τραπεζικές προμήθειες για τη μετατροπή των νομισμάτων της ζώνης ευρώ, της διαδικασίας που είχε κινηθεί κατά άλλων τραπεζών (στο εξής: απόφαση της 14ης Αυγούστου 2001) και, αφετέρου, την αναστολή της διαδικασίας εφαρμογής του άρθρου 81 ΕΚ στην ίδια υπόθεση όσον αφορά την αναιρεσείουσα.

2 Πέραν της αναιρέσεως της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, η αναιρεσείουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

— να αναστείλει την εκτέλεση της διαδικασίας που κινήθηκε στο πλαίσιο της υποθέσεως COMP/E-1/37.919 — τραπεζικές προμήθειες για τη μετατροπή των νομισμάτων της ζώνης ευρώ: Γερμανία (Deutsche Verkehrsbank/ Reisebank) μέχρι την έκδοση αποφάσεως επί της ουσίας από το Πρωτοδικείο στην υπόθεση Τ-216/01,

— ενδεχομένως, να αναπέμψει την υπόθεση στο Πρωτοδικείο και

— να επιφυλαχθεί ως προς τα δικαστικά έξοδα.

3 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία στις 15 Ιανουαρίου 2002, η Επιτροπή υπέβαλε στο Δικαστήριο τις γραπτές παρατηρήσεις της.

Το νομικό πλαίσιο, τα πραγματικά περιστατικά και η διαδικασία ενώπιον του Πρωτοδικείου

4 Όσον αφορά το νομικό πλαίσιο, το ιστορικό της διαφοράς και τη διαδικασία ενώπιον του Πρωτοδικείου, πρέπει να γίνει παραπομπή στις σκέψεις 1 έως 21 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως.

Η αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη

5 Με την αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη, ο Πρόεδρος του Πρωτοδικείου απέρριψε την αίτηση λήψεως ασφαλιστικών μέτρων ως απαράδεκτη, ελλείψει σοβαρών στοιχείων από τα οποία να πιθανολογείται το παραδεκτό της προσφυγής της κυρίας δίκης.

6 Συναφώς, η αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη εκθέτει, κατ' ουσίαν, ότι η απόφαση της 14ης Αυγούστου 2001 συνιστά προπαρασκευαστική πράξη εντασσόμενη στο πλαίσιο προηγούμενης διοικητικής διαδικασίας και ότι κατά συνέπεια δεν μπορεί να προσβληθεί αυτοτελώς.

7 Προκειμένου να καταλήξει στο ως άνω συμπέρασμα, ο δικάζων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής κατ' αρχάς απέρριψε την επιχειρηματολογία σχετικά με τον κανονισμό (ΕΚ) 1049/2001 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 30ής Μαΐου 2001, για την πρόσβαση του κοινού στα έγγραφα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, του Συμβουλίου και της Επιτροπής (ΕΕ L 145, σ. 43), δεδομένου ότι ο κανονισμός αυτός είχε εφαρμογή μόλις από τις 3 Δεκεμβρίου 2001 και, κατά συνέπεια, δεν ασκούσε οπωσδήποτε καμία επιρροή εν προκειμένω.

8 Εν συνεχεία, ο δικάζων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής υπενθύμισε τη νομολογία κατά την οποία, οσάκις πρόκειται για πράξεις ή αποφάσεις που τυγχάνουν επεξεργασίας σε περισσότερες της μιας φάσεις, ιδίως δε κατόπιν περατώσεως μιας εσωτερικής διαδικασίας, συνιστούν, κατ' αρχήν, πράξεις υποκείμενες σε προσφυγή ακυρώσεως μόνον τα μέτρα τα οποία καθορίζουν οριστικώς τη θέση του θεσμικού οργάνου κατά το πέρας της διαδικασίας αυτής και όχι τα ενδιάμεσα μέτρα των οποίων ο σκοπός συνίσταται στην προετοιμασία της οριστικής αποφάσεως.

9 Το ίδιο συμβαίνει, ιδίως, με τις πράξεις της Επιτροπής με τις οποίες απορρίπτεται αίτημα να επιτραπεί η πρόσβαση στον φάκελο στις υποθέσεις ανταγωνισμού και οι οποίες παράγουν, καταρχήν, μόνον τα περιορισμένα αποτελέσματα που παράγει μια προπαρασκευαστική πράξη εντασσόμενη στο πλαίσιο προηγούμενης διοικητικής διαδικασίας.

10 Κατά τον δικάζοντα κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστή, ο ισχυρισμός της αναιρεσείουσας ότι επίκειται η έκδοση οριστικής αποφάσεως περί επιβολής προστίμου εις βάρος της δεν ασκεί καμία επιρροή, δεδομένου ότι ο ισχυρισμός αυτός δεν είναι επαρκώς σαφής, κατά το ότι δεν παραθέτει το περιεχόμενο της αποφάσεως εις βάρος της αναιρεσείουσας, η οποία ενδέχεται να εκδοθεί.

11 Όσον αφορά το επιχείρημα της αναιρεσείουσας που στηρίζεται στην προσβολή των δικαιωμάτων της ως αποδέκτη ανακοινώσεως αιτιάσεων, από την αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη προκύπτει ότι η προσβολή αυτή μπορεί να παραγάγει δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα ικανά να θίξουν τα συμφέροντα της αναιρεσείουσας μόνον όταν η Επιτροπή εκδώσει, ενδεχομένως, την απόφαση με την οποία διαπιστώνεται η παράβαση την οποία της προσάπτει.

12 Τέλος, όσον αφορά την επιχειρηματολογία σχετικά με την απόφαση 2001/462/ΕΚ, ΕΚΑΧ της Επιτροπής, της 23ης Μαΐου 2001, σχετικά με τα καθήκοντα των συμβούλων/ελεγκτών σε ορισμένες διαδικασίες ανταγωνισμού (ΕΕ L 162, σ. 21), στην αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη επισημαίνεται ότι η αναιρεσείουσα δεν είχε προσκομίσει σοβαρά στοιχεία από τα οποία να προκύπτει ότι η νομολογία σχετικά με την πρόσβαση στον φάκελο στις υποθέσεις ανταγωνισμού δεν μπορούσε πλέον να εφαρμοστεί.

13 Όσον αφορά το αίτημα αναστολής της διαδικασίας εφαρμογής του άρθρου 81 ΕΚ, η οποία είχε κινηθεί κατά της αναιρεσείουσας, ο δικάζων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής επισήμανε ότι η αναιρεσείουσα δεν είχε προσκομίσει κανένα στοιχείο αποδεικνύον τη συνδρομή εξαιρετικών περιστάσεων δικαιολογουσών τη θέσπιση ενός τέτοιου μέτρου.

Η αίτηση αναιρέσεως

14 Η αναιρεσείουσα προβάλλει τέσσερις λόγους αναιρέσεως.

15 Πρώτον, η αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη εσφαλμένως δεν έλαβε υπόψη τον κανονισμό 1049/2001, δεδομένου ότι αυτός τέθηκε σε ισχύ στις 3 Δεκεμβρίου 2001, ήτοι πριν από την έκδοση της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως.

16 Δεύτερον, ο δικάζων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής έπρεπε να λάβει υπόψη ότι επέκειτο η περάτωση της διοικητικής διαδικασίας ενώπιον της Επιτροπής με την έκδοση αποφάσεως περί επιβολής προστίμου. Αρκούμενος στο υποθετικό και γενικό επιχείρημα ότι η Επιτροπή μπορούσε ακόμα να αλλάξει γνώμη, ο δικάζων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής δεν έλαβε υπόψη το στάδιο στο οποίο βρισκόταν η διαδικασία.

17 Τρίτον, όπως προκύπτει από την αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη, δεν ελήφθη υπόψη η έκταση εφαρμογής της αποφάσεως 2001/462.

18 Τέταρτον, η σκέψη 52 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως ενέχει νομική πλάνη, στο μέτρο που, αρνούμενος να υποκαταστήσει την Επιτροπή κατά την άσκηση των διοικητικής φύσεως αρμοδιοτήτων της, ο δικάζων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής δεν τήρησε τις υποχρεώσεις διακριτικής εκτιμήσεως που υπέχει στο πλαίσιο μιας διαδικασίας ασφαλιστικών μέτρων που αφορά τη θέσπιση προσωρινών μέτρων.

Εκτίμηση

19 Δεδομένου ότι οι γραπτές παρατηρήσεις των διαδίκων περιέχουν όλες τις αναγκαίες πληροφορίες προκειμένου να ληφθεί απόφαση επί της αιτήσεως αναιρέσεως, παρέλκει να ακουστούν οι προφορικές εξηγήσεις των διαδίκων.

20 Εκ προοιμίου, πρέπει να εξεταστεί αν, λαμβανομένων υπόψη των περιστάσεων της παρούσας υποθέσεως, η αναιρεσείουσα μπορεί να ισχυριστεί ότι έχει έννομο συμφέρον.

21 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι η ύπαρξη εννόμου συμφέροντος του αναιρεσείοντος προϋποθέτει ότι η αναίρεση μπορεί, με το αποτέλεσμά της, να τον ωφελήσει (αποφάσεις της 19ης Οκτωβρίου 1995, C-19/93 P, Rendo κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. I-3319, σκέψη 13, και της 13ης Ιουλίου 2000, C-174/99 P, Κοινοβούλιο κατά Richard, Συλλογή 2000, σ. I-6189, σκέψη 33).

22 Πρέπει να προστεθεί ότι η εκτίμηση του συμφέροντος που έχει ο αιτών για τη λήψη των αιτουμένων μέτρων έχει ιδιαίτερη σημασία στο πλαίσιο της διαδικασίας των ασφαλιστικών μέτρων [διάταξη της 30ής Απριλίου 1997, C-89/97 P(R), Moccia Irme κατά Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. I-2327, σκέψη 43].

23 Πράγματι, η αναστολή εκτελέσεως και τα προσωρινά μέτρα μπορούν να διαταχθούν από τον δικάζοντα κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστή μόνον αν έχει, μεταξύ άλλων, αποδειχθεί ότι είναι επείγοντα, υπό την έννοια ότι είναι αναγκαίο, προκειμένου να αποφευχθεί σοβαρή και ανεπανόρθωτη ζημία των συμφερόντων του αιτούντος, να διαταχθούν και να παραγάγουν τα αποτελέσματά τους πριν από την έκδοση της αποφάσεως επί της κυρίας δίκης. Πάντως, κατά μείζονα λόγο, τα προσωρινά μέτρα τα οποία δεν είναι πρόσφορα για να αποφευχθεί η σοβαρή και ανεπανόρθωτη ζημία στην οποία αναφέρεται ο αιτών δεν μπορούν να είναι αναγκαία προς τον σκοπό αυτό. Όταν ο αιτών δεν έχει συμφέρον για τη λήψη των αιτουμένων προσωρινών μέτρων, τα μέτρα αυτά δεν μπορούν επομένως να πληρούν το κριτήριο του επείγοντος (διάταξη Moccia Irme κατά Επιτροπής, προπαρατεθείσα, σκέψη 44).

24 Εν προκειμένω, η διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων στην οποία εντάσσεται η παρούσα αίτηση αναιρέσεως αποσκοπεί κατ' ουσίαν στο να εμποδίσει την Επιτροπή να λάβει οριστική απόφαση έναντι της αναιρεσείουσας στην υπόθεση COMP/E-1/37.919 πριν το Πρωτοδικείο αποφανθεί επί της νομιμότητας της αποφάσεως της 14ης Αυγούστου 2001.

25 Ωστόσο, η οριστική αυτή απόφαση εκδόθηκε από την Επιτροπή στις 11 Δεκεμβρίου 2001, ήτοι την επαύριο της καταθέσεως της παρούσας αιτήσεως αναιρέσεως.

26 Επομένως, η έκδοση της ως άνω οριστικής αποφάσεως αφαίρεσε από την αναιρεσείουσα κάθε συμφέρον να συνεχίσει τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων.

27 Περαιτέρω, από την αίτηση αναιρέσεως προκύπτει ότι η αναιρεσείουσα γνώριζε ότι η Επιτροπή σχεδίαζε να λάβει τέτοια οριστική απόφαση συντομότατα. Υπό τις συνθήκες αυτές, θα μπορούσε να προβάλει με την αίτηση αναιρέσεως, εφόσον χρειαζόταν, τη συνδρομή ιδιαιτέρων περιστάσεων λόγω των οποίων εξακολουθεί να έχει συμφέρον να συνεχιστεί η διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων παρά την προβλεπόμενη έκδοση της ως άνω οριστικής αποφάσεως, πράγμα που η αναιρεσείουσα δεν έπραξε.

28 Υπό τις συνθήκες αυτές, δεδομένου ότι η αναιρεσείουσα δεν έχει πλέον συμφέρον να συνεχιστεί η διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων, η αίτηση αναιρέσεως έχει καταστεί άνευ αντικειμένου, οπότε παρέλκει η έκδοση αποφάσεως.

Επί των δικαστικών εξόδων

29 Σύμφωνα με το άρθρο 69, παράγραφος 6, του Κανονισμού Διαδικασίας, το οποίο έχει εφαρμογή στην κατ' αναίρεση διαδικασία δυνάμει του άρθρου 118 του ιδίου Κανονισμού, σε περίπτωση καταργήσεως της δίκης, το Δικαστήριο κανονίζει τα έξοδα κατά την κρίση του.

30 Όσον αφορά τον διακανονισμό των δικαστικών εξόδων, η κατάργηση της δίκης πρέπει εν προκειμένω να εξομοιωθεί προς απόρριψη της αιτήσεως αναιρέσεως. Για τον λόγο αυτό, αποφασίζεται ότι η αναιρεσείουσα πρέπει να φέρει το σύνολο των δικαστικών εξόδων.

Για τους λόγους αυτούς,

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

διατάσσει:

1) Καταργείται η δίκη.

2) Καταδικάζει τη Reisebank AG στα δικαστικά έξοδα.

Λουξεμβούργο, 27 Φεβρουαρίου 2002.

Ο Γραμματέας

R. Grass

Ο Πρόεδρος

G. C. Rodríguez Iglesias